

μέλλον, αὐτὸ ἀυξήθεισαι ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ μυριοὶ ἄλλοι φόβοι καθιστῶσι δειλοὺς τοὺς γονεῖς, σκεπτομένους περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐαυτῶν θυγατέρων. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Δημήτριος ἐδέξατο ὡς τὸ μάλλον χαρμόσυνον ἄγγελμα τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἤδη διὰ τοῦ νοῦ ἐπλαττε τὴν εἰκόνα τοῦ προσφιλεστάτου τέκνου καὶ ἐβλεπεν αὐτὸ ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι νέαν καὶ ὠραίαν κόρην, νύμφην περιζήτητον ὑπὸ πάντων τῶν καλλιτέρων νέων τοῦ χωρίου. Ἀπῆντησε λοιπὸν θερμότατα εἰς τὴν μετὰ δειλίας γραφεῖσαν τῆς οἰκογενείας του ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ἡ μήτηρ του ὡς ἐν εἰσαγωγῇ προσεπάθει νὰ προκαταλάβῃ καὶ προδιαθέσῃ τὸν Δημήτριον διὰ τὸ ἀτύχημα, ὅπερ τῷ συνέβη μετὰ τοσαύτης στοργῆς καὶ μερίμνης, ὥστε οὐτος ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἀληθῶς μέγα δυστύχημα προέκειτο νὰ ἀναγγείλῃ αὐτῷ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη καὶ μετ' ἀγωνίας διέτρεχε τὰ στοιχεῖα αὐτῆς, μὴ τολμῶν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀναγνώσιν ἐκ φόβου. Ἀλλ' ὅτε πού καὶ πού εἶδε λέξεις τινὰς γιὰ τὴν καλὴν λευτερίαν τῆς Μαρίας καὶ ὅτι ὅλοι ὅς τὸ σπῖτι εἶναι καλὰ καὶ κανενὸς οὔτε ἡ μήτηρ δὲν αἰμάντωσε, κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑκφρασιν, ἡσθάνθη ἐλαττουμένους τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του καὶ ἀνέπνευσεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΗΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀφελὴς αὐτῇ Λιουδμίλα μὲ ἠπάτησεν. Ἐγὼ ἔμπροσθεν αὐτῆς εἶμαι ἀπλούστατος μαθητής. Ὅποιαν μάθησιν ἀνακαλύπτω εἰς αὐτήν, ὅταν κἀνείς δὲν εἶναι παρὼν διὰ νὰ τὴν ἀποδειλιάσῃ! Ὅποια εὐγλωττία εἰς τοὺς λόγους τῆς! Οὐδέποτε ἤθελον πιστεύσῃ ὅτι κόρη τῆς τάξεώς της θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ τοιοῦτοτρόπως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μὲ θέλγει πλειότερον εἰς αὐτήν, εἶναι ἡ ἀπλότης καὶ μεγίστη ἀγαθότης της· εἶναι ἀγνότατον θέλητρον. Φοβοῦμαι μήπως τὴν ἀγαπήσω, διότι αἰσθάνομαι ὅτι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν τὴν βλέπω μὲ θλίβουσιν εἰς ἄκρον. Ἡ θέσις μου ἐν τούτοις ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ καθίσταται στενόχωρος. Δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἐξακολουθῶ τὸ πρόσωπον τοῦ ὅς τὸ ὅποιον ἐπέβαλον εἰς ἐμαυτόν. Ὅποια παράδοξος ἄλυσις περιστάσεων μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροδόλφου! Καὶ ἂν ἀνακαλύψουν τὴν ἀπάτην μου, πῶς νὰ τὴν δικαιολογήσω; ... Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν εἰμπαρῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω. ὦ! Παυλίνα, ἡ καρδίκα μου δὲν δύ-

ναται νὰ αἰσθανθῇ πλέον τὰς χαρὰς τοῦ ἔρωτος, διότι τὴν συνέτριψας!

— Ἀντώνιε Πέτροβιτς, μοὶ εἶπεν ἡ Λιουδμίλα, διατί λοιπὸν φορεῖτε τόσον ἀνοικτὰ φορέματα;

— Δὲν σὰς ἀρέσκουν;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ μαῦρα θὰ σὰς πῆγαίναν καλλίτερα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν της ἐνδεδυμένης ἀπλούστατα.

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν αὐτῇ, τώρα μετεβλήθητε.

Ἡ ῥέμβη μὲ τὰς ἀπάτας της μοὶ φαίνεται ὡς ἔκτη αἰσθησις εἰς τοὺς Γερμανούς. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ἡ Λιουδμίλα οὐδαμῶς διέψευδε τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν της. Ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς ἦτο συνεχῶς ἀπασχολημένη ὑπὸ ἰδανικῶν καὶ χιμαϊρικῶν ὄνειροπολημάτων.

Μοὶ ἐλάλησε περὶ τῆς μητρὸς της, ἥς ἀόριστον ἀνάμνησιν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ, ἐγὼ δὲ τῇ ὠμίλησα περὶ τῆς ἰδιότητος μου ὡσαύτως. Ἡ συνανάντησις αὐτῇ μᾶς διδὲν εἰς ἀμφοτέρους τὸ αὐτὸ αἶσθημα. Ἀμφοτέροι εἴμεθα ὄρφανοί, φέρομεν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ αὐτὸ πένθος, ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ὅταν ἐξέφρασα αὐτὴν τὴν σκέψιν συνεκίνησα τὴν νεάνίδα, καὶ εἶδον δάκρυα ρέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, μοὶ εἶπεν, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠγαπήσαμεν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν ἀκόμη εἰς τὴν γῆν αὐτὴν, νὰ μᾶς λησμονώσιν εἰς καλλιτέραν ζωὴν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βάθους τοῦ τάφου των, ἡ φωνὴ των θὰ φθάνῃ μέχρις ἡμῶν.

Ἐρχίσασμεν τότε μακρὰν ὀμιλίαν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συμπαθείας, περὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ περὶ τῶν φαντασμάτων. Ἡ Λιουδμίλα πιστεύει ἀκραδάντως εἰς ὅλα τὰ θαυμάσια ταῦτα καὶ θέλει νὰ μὲ πείσῃ ὅπως συμμερισθῶ τὴν πίστιν της. Δι' ὅσον ἐκτενέστερον εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὰ μυστηριώδη ταῦτα φαινόμενα, ἀλλ' ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πιστεύουσι. Τῇ ἀπεκρίθην ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν αἱ περὶ μαγείας καὶ φαντασμάτων παραδόσεις εὐχαριστοῦσι μόνον τὴν φαντασίαν τῶν νεανίδων. Τότε διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐννοήσω τὸ ἐσφαλμένον τῶν προλήψεών μου μοὶ διηγήθη πλείστας ἱστορίας, αὐθεντικώτατας, μοὶ εἶπε δὲ καὶ μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐξῆς:

«— Πρὸ πολλοῦ ἔζη ἐν Νοβογορόδη νεανὶς πλουσιωτάτη καὶ ὠραιοτάτη, Ὀλγα ὀνομαζομένη. Τὰ καλλίτερα συνοικέσια τῇ προσεφέρθησαν, χωρὶς ν' ἀποφασίσῃ νὰ ὑπανδρευθῇ. — Δὲν ἐπιθυμεῖς, τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ τροφὸς της, νὰ μάθῃς τὴν τέχνην σου; — Δὲν μοὶ ἀρέσκουν τὰ αἰνίγματα. — Διατί δὲν δοκιμάζεις; Ἰσως ἰδῇς ἀποκαλυπτόμενον τὸ μέλλον σου.

Ἡ νεανὶς ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν εἰς τὴν πρότασιν τῆς τροφῆς.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀμφοτέραι ἀπεσύρθησαν εἰς παράμερόν τι δωμάτιον, ἠπλώσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀθόνην, ἔπειτα ἔθεσαν ἐπὶ τῆς ὀθόνης αὐτῆς δύο πινάκια καὶ δύο κηρία. Ἐπειτα ἡ Ὀλγα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος καθέδρας. Ἀπέναντι αὐτῆς ἦτο ἄλλη καθέδρα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκάθητο ὁ ἄγνωστος ὁμοτράπεζός της. Μεσονύκτιον ἤχησε. Δροσερὸς ἀὴρ διαχύνεται εἰς τὰ δωμάτιον καὶ ἀπέναντι τῆς Ὀλγας καθήται νέος ὠραίος ἀλλὰ τὴν ὄψιν ἔχων πολὺ λυπημένην. Εἰς τὴν νεάνίδα φαίνεται ὅτι κἀπου ἔχει ἴδῃ τὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτην της καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὸν ἔφερν ἐκεῖ ἡ τροφὸς της. Ἐν τούτοις ἐκεῖνος τὴν πλησιάζει καὶ τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα σιωπηρῶς ὡς διὰ νὰ ἐξέλθωσι μαζί. Ἐκείνη ὅμως σιγῇ τεμάχιον ἀπὸ τοῦ πολυτελοῦς πρασίνου καφτανίου, τὸ ὅποιον ἐφόρει αὐτός. Θέλει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅταν αἴρνης ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ καὶ ὁ ἄγνωστος ἐξηφανίσθη. Ἡ Ὀλγα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ὅτι ἤρχιζε νὰ χαράζῃ. Τὰ κηρία εἶχον κατὰ τὴν χεῖρα τῆς ἐκοιμάτο εἰς μίαν γωνίαν. Πάντα τὰ συμβάντα θὰ τῇ ἐφαίνοντο ὄνειρον, ἂν δὲν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὸ ράκος τοῦ καφτανίου. Ἐκτοτε ἤρχισε ν' ἀναζητῇ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τοιοῦτοτρόπως παρουσιασθέντα. Πρωτὰν τινὰ ὁ πατήρ της τῇ ἐπρότεινε νέον μνηστήρα, νέον, ὠραῖον καὶ πλούσιον. — Ἀς ἔλθῃ, εἶπεν ἐκείνη, καὶ βλέπομεν.

Ἐκεῖνος προχωρεῖ μετὰ πομπῶδους συνοδείας. Ἡ νεανὶς ἄμα τὸν εἶδεν ἀνεσκίρτησε καὶ συγκατένευσεν. Ἦτο ὁ ἄγνωστός της. Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπέστατα καὶ τὸ συμπόσιον διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Ὀλγα εὐρίσκετο πλησίον τῶν γονέων της, ὅταν ὁ σύζυγός της πλησιάζας αὐτὴν τῇ εἶπε:

— Τί καφτάνι θὰ φορέσω σήμερον;

— Δὲν ἔχεις, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐν πράσινον;

Ὁ νέος ἐσκυθρώπασεν.

— Δὲν εἰμπαρῶ νὰ βάλω τὸ πράσινον, ἀπῆντησε.

— Καὶ διατί;

— Μοῦ συνέβη ἀνεξήγητον συμβᾶν μὲ αὐτὸ το καφτάνι.

— Ποῖον;

— Τὸ εἶχα κάμῃ διὰ νὰ νυμφευθῶ. Ὅταν τὸ ἐπῆρα εἶδον ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Φαίνεται ὡς νὰ τὸ ἐξέσχισε κανεὶς, διότι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐφαγον ἔτσι οἱ ποντικοί.

— Καὶ τί ἔκαμες κατόπιν τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς ἀνακαλύψεως;

— Ἐσυμβουλευθῆν ἕνα μάγον, ὁ ὁποῖος μὲ εἶπε νὰ τὸ καύσω.

— Καὶ τὸ ἔκαυσες;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Δεῖξέ τό μοι, ἴσως εἰμπαρῶ νὰ τὸ διορθώσω.

Ὁ νέος ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὅποιον ἔβαλλε τὰς ἐν-

δουμασίας του και τὰ ὅπλα του, ἐξεκρέμασε τὸ καφτάνιον καὶ τὸ παρουσίασεν εἰς τὴν Ὀλγαν, ἥτις ἐξαγαγοῦσα πάραυτα ἀπὸ τοῦ θυλακίου της τὸ τεμάχιον τοῦ φορέματος, τὸ ὁποῖον εἶχε φυλάξῃ, προσήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὸ ἐσχισμένον φόρεμα.

— Ἄ! κατηραμένη μάγισσα! ἀνέκραξεν ὁ νέος, ἔτσι λοιπὸν μ' ἐμάγευσες, καὶ μοῦ ἤναψες εἰς τὴν καρδίαν τοιοῦτον ἔρωτα, ὥστε δὲν εἰμποροῦσα πλέον οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἔσυρε τὴν σπάθην του καὶ δι' ἐνὸς κτυπήματος ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀλγας.

— Ὅ, τι λοιπὸν βλέπω σαφέστερον εἰς τὴν ἱστορίαν σας, εἶπον ὅταν ἡ Λιουδμίλα ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, εἶναι ὅτι ὁ ἔρως ἔχει τὴν μαγείαν του καὶ ὅτι καὶ ἡμεῖς κάλλιστα εἰμποροῦμεν νὰ μαγευθῶμεν ἀπὸ μερικὰ γλυκὰ μᾶτια.

Ἡ Λιουδμίλα δὲν ἀπεκρίθη καὶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαβε μελαγχολικὴν ἑκφρασιν, ὥσπερ ἡ λέξις αὕτη τοῦ ἔρωτος νὰ τὴν ἐξηγίωσεν.

Ἐν τούτοις μοὶ φαίνεται ὅτι ἐλκύομαι πρὸς τὴν νεάνίδα ταύτην ὑπὸ ἀνανταγωνίστου ἀνεξηγήτου αἰσθήματος.

— Ἄ! πρέπει νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω; Παυλίνα! Ἀπιστος Παυλίνα! ἀγαπῶ τὴν Λιουδμίλαν. — Ἀλλ' ὄχι, δὲν ἀγαπῶ δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω. Ἐμείνα πολὺν καιρὸν ἐδῶ αὐριον θ' ἀναχωρήσω. Δὲν θὰ εἰσέλθω ὅμως εἰς ὑπηρεσίαν οὔτε θὰ ἐπανέλθω εἰς Πετρούπολιν, ἀλλὰ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον μου... Οἶμοι! Ἐπεθύμουν νὰ ἐπανιδῶ ἀπαξ ἔτι τὴν Παυλίαν. Ποῦ νὰ ἴναι τώρα; Εἶναι ἄρα γε εὐτυχής.

Μετέβην διὰ ν' ἀποχαιρετίσω τὸν Ροδόλφον πρὸς ὃν εἶπον ὅτι μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐπανεέλθω. Μὲ ἡσπᾶσθη μὲ πολλὴν ἀγάπην. Ἡ Λιουδμίλα δὲν ἦτο παροῦσα καὶ ἀγνοῶ διατὶ ἐχάρην ἐπὶ τούτῳ.

Τί πληξίς! Τί ἀηδία εἰς τὸ κτήμα τοῦ θεοῦ μου! δὲν εἰμπορῶ ν' ἀναλάβω τὴν διαχείρισιν αὐτὴν τῶν κτημάτων. Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ σῖτοι καὶ τὰ χόρτα αὐτά; Τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα; Ἄς ἡδυνάμην μόνον, πτωχὸς ὅμως, νὰ εὕρω γλυκὺ τι καταφύγιον εἰς τι μέρος!...

Εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησα ὑπάρχει πλῆθος προμηθειῶν, καὶ οὔτε ἐν βιβλίον. Ἐπεθύμουν ν' ἀναγινώσκω διὰ ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς τῆς Λιουδμίλας. Τί νὰ κάμω ἄρα γε τώρα, ἡ τρυφερά αὐτὴ Λιουδμίλα; Ἀναπολῶ τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον διήλθον πλησίον της καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι, μὲ τὰς ἀγνὰς καὶ ἀφελεῖς συγκινήσεις του, ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερος καιρὸς τοῦ βίου μου. Ἀθῶν παιδίον! Δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀγκυπρήσῃ, ἀλλὰ δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχέστατον τὸν σύζυγόν της... Καὶ ἂν ἡσθάνετο ὀλίγον ἔρωτα δι' ἐμέ! Παράδοξον, πρῶτην φορὰν τὸ συλλογίζομαι... Αἱ γυναῖκες εἶναι ἀνεξήγητα αἰνίγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἔρως προσθέτει καὶ δυσκολίαν. Πῶς σὲ ἡγάπων, Παυλίνα! καὶ πόσον μὲ ἡγάπησες ἐπ'

ἱσης! περὶ τούτου δὲν τολμῶ ν' ἀμφιβάλω. Καὶ πῶς τώρα ἐχωρίσθην ἀπὸ σὲ τόσον αἰφνιδίως καὶ ἀλλοκότως, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ριφθῇ ὁ μὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δέ!

Ἄχ! δὲν μὲ ἡγάπας, Παυλίνα! καὶ μ' ἐβασάνισες σκληρῶς. Τώρα ἡ ζωὴ μου εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ψυχὴ μου κενή, ἡ κεφαλὴ μου δὲ τεταραγμένη εἰς ἄκρον! Ἰδοὺ ὁ χειμὼν θὰ ἐπιστρέψω εἰς Μόσχαν, θὰ ἐπανιδῶ τὸν Ροδόλφον. Θὰ εἶπω εἰς τὴν θυγατέρα του ὅτι τὴν ἀγαπῶ... Τὴν ἀγαπῶ ὥς τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν ἐν παιγνιδίον των. Ἀλλὰ καὶ μήπως ὁ ἔρως καὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παιγνίδιον;

Εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ τις, ἐγγίζει τὴν εὐτυχίαν του. Διατὶ ἡ εἰμαρμένη δὲν μᾶς παρασκευάζει εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν; Δυνατὸν ν' ἀποθάνῃ τις ἀπὸ χαρὰν ἢ ἀπὸ λύπην.

Ὅποια ἐπανάστασις ἐπετελέσθη ἐντὸς μου!

Ἐμπρός, ἄς ἡσυχάσω ὀλίγον διὰ νὰ σημειώσω τὰς λεπτομερείας, διὰ νὰ ἐννοήσω τὸ ἀνέλπιστον συμβεβηκός!

ὑπόθεσις τις μὲ ἠνάγκασε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας μας. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθην μὲ τὸν ἑπαρχον, ὅστις μὲ προσεκάλεσε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσέρχομαι καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον παρατηρῶ εἰς τὴν αἰθουσάν του, εἶναι ἡ θεῖα τῆς Παυλίας, ἡ ἀγέρωχος Πρασκόβνα Ἰβανόβνα. Μόλις εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ ἠθέλησα ν' ἀπομακρυνθῶ, ἀλλ' ὁπόση ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε τὴν εἶδον προχωροῦσαν εἰς συνάντησίν μου καὶ φωνοῦσαν εὐθύμως:

— Πῶς! σὺ εἶσαι, Ἀντώνιε Πέτροβιτς! σὺ τὸν ὁποῖον τόσον καιρὸν ἔχω νὰ ἴδω!

— Νομίζω, κυρία, ἀπεκρίθην, ὅτι πολὺ ὀλίγον σὰς ἐνδιέφερεν ἡ ἀπουσία μου.

— Ἄ! τί κακὸς ποῦ εἶσαι νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴν τὴν μομφήν. Ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησεν ἤδη, διότι παρεγνώρισα τὰς βουλάς του.

Καὶ ἔφερε τὸ μανδήλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρησα δὲ ὅτι ἐπενθηφόρει.

— Κυρία, τῇ εἶπον, ἐχάσατε λοιπὸν κἀνὲν μέλος τῆς οἰκογενείας σας;

— Ναί, ὁ Θεὸς δὲν εἰσήκουσε τὰς δεήσεις μου.

— Μήπως ἡ Παυλίνα;

Δὲν ἡδυνήθην νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου.

— Ἐχάσαμεν τὸν πκτέρα της. Ὁ ἀγαθὸς γέρων εὐρίσκεται τώρα εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Ἀλλὰ θὰ χαίρεσθε βεβαίως διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνεψίφας σας;

— Ποῖαν εὐτυχίαν! Ἡ δυστυχὴς νέα μαραίνεται ὥς ἄνθος στερούμενον φωτός.

— Καλὲ τί μοι λέγετε; Ἡ Παυλίνα!...

Μήπως ὁ γάμος της;

— Δὲν πρόκειται διόλου περὶ γάμου. Δὲν εἰζεύρεις λοιπὸν; ...

[Ἐπετα συνέχεια].

Κυρίαν Ζαχαρένιαν Δ. Περιστιάνου, Δημ. Γαβριηλάκη, Σωτηρίον Μ. Δεσύλλαν, Γεώργ. Μ. Κογκυλάκη, Γεώργ. Μαλέλην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Νικ. Πετανίτην, ἔμπορον. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐκφράσεις σας. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Σ. Π. Χαλκωματῶν. Κατὰ λάθος τῆς διευρωπαϊώσεως δὲν ἐλάμβανε τὸ φύλλον ὁ κ. Δ. Μ. Ἡρῆτο ἥδη ἡ ἀποστολή. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Α. Ρέγκον. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 5 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Δ. Βοζιαννόπουλον. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 3 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Εὐχαριστοῦμεν. Φροντίσωμεν περὶ ἀποστολῆς βιβλίων. — κ. Π. Χριστοδούλου. Δογμιασμός ἐστάλη. Διὰ τὰ λοιπὰ συνεμορφώθημεν μὲ τὰ γραφόμενά σας. — κ. Ἰωάννην Φωκᾶν. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 3 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἀπεστάλη τὸ φύλλον ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλομεν προσεχῶς. — κ. Εὐάγ. Δαλίτην, ἐνεγράφη ὁ κ. Σ. Ι. Σ. πρὸς ὃν ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. — κ. Α. Κ. Παλαιολόγον διευθυντὴν ἑφημ. «Ἀληθεία» Δεμυσσόν. Εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» συστάσεις σας. — κ. Σπ. Παγώνην. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 3 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. 30. «Ἐκτακτα» φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν ὡς καὶ τὰ ἐλλείποντα φύλλα τῆς κ. Εἰρήνης Μιχ. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Σοφίαν Ζαρῆ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Βιβλίον ἀπεστάλη. Δικαιωματικῶς δὲν θὰ λησμονηθῇτε κατὰ τὴν ἐκκλυσιν τοῦ Λαχείου. — κ. Σ. Μοντεσσάντον. Φύλλα ἀπεστάλησαν. προγράμματα ἐξηγλήθησαν. — κ. Ἀθ. Χατζηγῶγον. Ἐνεγράφη ὁ κ. Ἀθ. Λ. πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Ἐγράψαμεν.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικᾶκη καὶ παραπλεύρως τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομυχάλη.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότεται. — Συνεργάται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαιροί, κοινωνικώτατοι, χαριτωμένοι, μαγευτικοί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν μικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 3. — χρυσόδετον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτὸδ. φρ. 3,50 — χρυσὸδ. φρ. 4,50

Πωλεῖται πρὸς ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίστοιχον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».